אָשר שוואַרצמאַן

1890-1919 | לעקסיקאָן

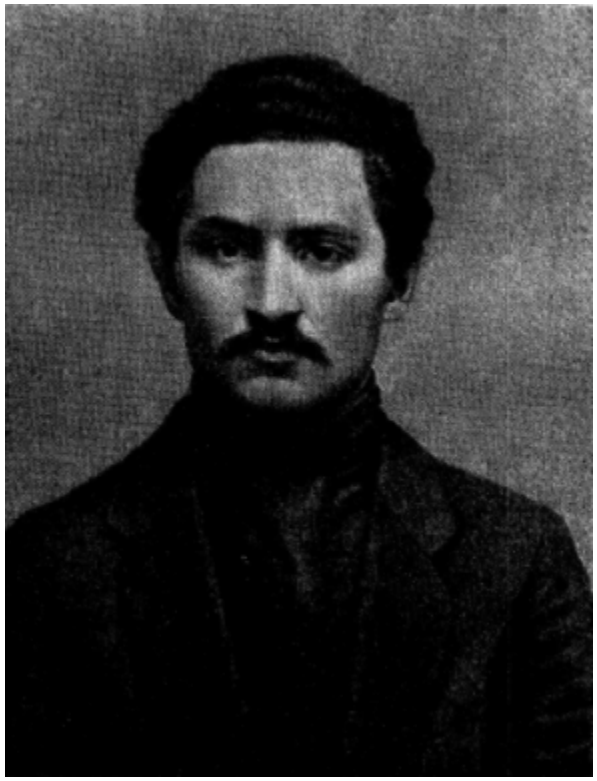

מעלוכע־פאַרלאַג
פון קינסטלערישער ליטעראַטור
מאָסקווע — 1961

1961

And the earth would tell the winds
The secret, quietly, at night.
And the forest would rustle in the morning,
And everyone would say:

She loves him…
She loves him…

The spring would whisper to the river,
The spring would say — during the day, facing the sun,
In the wide field, before the distant dirt road —

She loves him!
She loves him!

Every person, like a friend,
Would greet me at their door with love,
And the words would beam and shine:

She loves you?!
She loves you?!

I would scale the highest peak,
And stand there, announcing, with a flash of lightning,
to half the world:

She loves me!
She loves me!

Kiev, 1911

ון ס׳וואָלט דעם סאָד באַנאַכט די ערד
דערציילט די ווינטן שטילערהייט,
וואָלט אינדערפרי געַרוישט דער וואַלד,
און ס׳וואָלט גערעדט שוין קינד-און-קייט:

זי האָט אים ליב...
זי האָט אים ליב...

דער קוואַל וואָלט אַיינגערוימט דעם טייַך,
וואָלט ער באַטאָג אַנטקעגן זון,
אין ברייטן פעלד, פאַר ווייַטן שליאַך
דערציילט דערפון:

זי האָט אים ליב!
זי האָט אים ליב!

ס'וואָלט יעדער מענטש מיך, ווי א פרײנט,
באַגריסט מיט ליבע בא זײַן שטוב,
און ס'וואָלט געשטראַלט,
און ס'וואָלט געשײנט:

זי האָט דיך ליב?!
זי האָט דיך ליב?!

כ'וואָלט אויפן העכסטן פעלדזן-שפּיץ
אַרופגעגאַנגען, זיך געשטעלט
צו לאָזן ווײַסן מיט א בליץ
א האַלבער וועלט:

זי האָט מיך ליב!
זי האָט מיך ליב!

קיעוו, 1911

War Motifs

Like the roar of winds across snow-covered fields,
Like the howling of wolves in anguished forests, —
The wail of my pain dies, helpless.

Like a root in the frozen earth --
So too, in this cold, steel-stiff life,
my heart, lonely beyond repair, shrinks in pain.

A modest joy remains in my heart:
The joy of a blind man, who taps with his stick
And comes upon the path he is walking.

A frosty night, an abandoned barn;
I sit, like a dog by its master, at my fire,
And soon a kettle of tea will be ready.

1917

מילכאָמע־מאָטיוון

ווי ס׳ברומען פון ווינטן אפ פעלדער פארשנייטע,
ווי ס׳וועלפישע הוילן אין וועלדער פארווייטע, —
פארגייט אומבאהאָלפן דער קלאָג פון מיין פּיין.

אזוי ווי א וואָרצל אין ערד אין פארפרירטער —
אזוי אין דעם קאלטן און שטאָל-שטיפן לעבן
דאָס הארץ א פארעלנטס שרומפּט ווייטעקדיק איין.

איין אָרעמע פרייד איז אין הארצן געבליבן:
די פרייד פון א בלינדן, וואָס טאפּט מיטן שטעקן
און טרעפט אָן די סטעזשקע, אפ וועלכער ער גייט.

א פראָסטיקע נאכט, א פארלאָזענער שייער;
איך זיץ, ווי א הונט לעבן האר, בא מיין פייער,
און באלד וועט א קעסעלע טיי ווערן גרייט.

1917

Like a field in a summer afternoon,
When a distant tree and its every branch,
Stands bold and clear —
Such is the stillness of my heart.

And like the dove, who flies out
Of the tower's spire into the lap of the heavens,
Into the blue-white void,—
So flutters my heart.

And like the sea at midnight,
And like the mean game of battle —
So too is my heart…

On rocky paths I wander blind,
But underneath the rocks, I hear, running,
And trickling, fresh, a stream —

The echo, which comes from eternity,
The entirety, all of dust —
My heart, sinking into the abyss.

Kiev, 1917-1918

ווי זומער ס'פעלד נאָך האַלבן טאָג,
ווען בוים פון ווייט מיט יעדן צווייג
שטייט בוילעט, קלאָר, —
אַזוי איז שטיל מיין האַרץ.

און ווי די טויב, וואָס פליט אַרויס
פון טורעם-שפּיץ אַף הימל-שויס,
אַף בלויען בלויז, אַף ווייסן בלויז, —
'זוי פלאַטערט אָפט מיין האַרץ.

און ווי דער יאַם אין מיט פון נאַכט,
און ווי די בייזע שפּיל פון שלאַכט,—
איז אויך מיין האַרץ...

אַף פעלדזיק-שטעגן ס'בלאָנדזשע בלינד,
נאָר אונטער פעלדזן, הער איך, רינט
און ריזלט פריש אַ שטראָם —

דער קלאַנג, וואָס גייט פון אייביקייט,
דאָס גאַנצס, וואָס איז פון שטויביקייט, —
מיין האַרץ, וואָס זינקט אין טהאָם.

קיעוו, 1917—1918

Vision

Now, my beloved—come!
The Prophet's word lifted them up
From pits and from swamps.
From modest graves
On high, down low, in many lands
An army rises, strong, with praise and song,
And he who sows the field of death with tears,
He shall reap the new harvest with joy…
They go in groups, like flocks of young deer,
They go in rows, like the ranks of angels.
With them, the proud spirit,
Who rests on silent regiments,
The rush of artillery running with them.
And you, my blue-white bride,

Come with me
Towards my radiant brethren.
Come redeem your poor, sad body
In the sea of knowledge and mercy,
In life that vanquished death with death,
Carrying its gleaming goblet
Through fire and through blood.
I want to unite you
With Song, already resounding,
Like a thousand waterfalls,
Shaken by the heavens.

1917-1918

זעונג

יצט, ליבסטע, קומ!
דעמ נאַוויס וואָרט האָט אופגעהויבן זיי
פון גריבער און פון זומפּן.
פון קוואָרים אָרעמע
אַף בארג און טאָל פון לענדער פיל
שטייט אוף אַ כײַעל גרויס מיט לויב און מיט געזאַנג,
און ווער מיט טרערן האָט געזייט דאָס פעלד פון טויט,
דער קערט מיט פרייד צום שניט צום נײַעם...
זיי גייען קיטעסווײַז, ווי סטאַדעס יונגע הירשן,
זיי גייען קייטנווײַז, ווי רייען פון מאַלאָכים.
מיט זיי דער שטאָלצער גײַסט,
וואָס רוט אַף שווײַגנדיקע פּאָלקן,
דער רויש פון באַטאַרייעס לויפנדע מיט זיי.
און דו, מײַן בלוילעך-ווײַסע קאַלע,

מיט מיר קום אוף
אַנטקעגן מײַנע שטראַלנדיקע ברידער.
קום אויסלייזן דײַן אָרעמ-טרויעריקן לײַב
אין יאַם פון וויסן און פאַרגעבן,
אין לעבן, וואָס האָט טויט דורך טויט באַזיגט,
וואָס טראָגט זײַן בליענדיקן בעכער דורך
דורך פײַער און דורך בלוט.
באַהעפטן וויל איך דיך
צו ליד, וואָס טוט שוין שאַלן,
ווי טויזנט וואַסערפאַלן,
וואָס הימלען טרייסלען אוף.

1918 — 1917

Be here with me,
Quiet, close with me —
And be the horizon of my nameless goals,
The darkness of my aimless feelings.

Your body's pure song
For my heart's approaching age —
Is like the sound of rest
Settling, at the dark-red sunset,
On tired battlefields.

In the quiet gloom after the battle
The black eagle of dusk
Dunked in his head up to his neck.

To drink the blood
Of the flayed red horizon…

But here with you,
Quiet, close with you
I am still drawn, somewhere, to nameless goals,
And I am still lulled to sleep by a darkness of
aimless feelings.

Kiev, 1918

זי דאָ מיט מיר,
אין שטילער נאָענטקייט מיט מיר —
און זי די ווייט פון מיינע נאָמענלאָזע צילן,
די טונקלקייט פון מיינע בלאָנדזשנדע געפילן.

דיין קערפּערס לויטערער געזאַנג
פאַר האַרצנס קומענדיקער עלטער —
ווי רוע-קלאַנג
באַמ טונקל-רויטן זון-פאַרגאַנג
אַף מידע שלאַכטן-פעלדער.

אין שטילער אומעטקייט נאָך שלאַכט
האָט שוואַרצער אָדלער פון פאַרנאַכט
דעם קאָפּ ביז האַלדז פאַרטונקען.

פון אויסגעשפּרייטן רויטן האָריזאָנט
דאָס בלוט צו טרינקען...

נאָר דאָ מיט דיר,
אין שטילער נאָענטקייט מיט דיר
מיך ציט נאָך ערגעץ-ווו צו נאָמענלאָזע
צילן,
מיך וויגט נאָך אַיין אַ טונקלקייט פון
בלאָנדזשנדע געפילן.

קיעוו, 1918

Uprising

In the cold winter's night, under the shine of
gleaming stars,
Fires burn in distant regions.
In dark woods,
In shallow trenches,
In the dark shadows of burning villages
Rows of insurgents snake along,
rifles in hand, and warm blood in their hearts.

From poor homes, from airless smithies,
From long wandering nights, from hungry days,
You, my many brothers, have arrived,
To show
The price of quiet toil,

אין אופשטאנד

אין קאלטער ווינטער-נאכט, בא שײַן פון
בליצנדיקע שטערן,
אף ווײַטע געגנטן צעפלאקערן זיך סרייפעס.
אין וועלדלעך טונקעלע,
אין האלבע שוצגראָבנס,
בא טונקלער זײַט פון ברענענדיקע דערפער
זיך שלענגלען שורעס מוירדים
מיט ביקס אין האנט, מיט וואַרעם בלוט אין הארצן.

פון הײַזער אָרעמע, פון שטיקנדע וואַרשטאַטן,
פון לאנגע וואָגל-נעכט, פון הונגעריקע טעג
געקומען זײַנט איר, ברידער מײַנע פילע,
צו ווײַזן
די פרײַז פון שטילער מי,

The pain of your body,
The cry of generations and eras.

I hear: the rattling chains of generations of slaves, aroar,
With thin bones strewn across life-wearied roads,
The blood of masses of my brothers now boils,
Hand to hand and head to head, slaughtered,
On the battlefields of this round earth.

I know: the tender human body will go on trembling
In a mix of filth and blood,
And no holiday has lit up
Midnight's horizons,
But someone wants the pain, and someone wants the blood.

My gaze turns cold, like the gray day of Eskimos,
In the snowy-savage land…
A rifle in my hand,
warm blood in my heart,
I hide now,
Lying in wait for the enemy.

Kiev, 1918

דעם ווּיי פון אײַער לײַב,
דעם אויסגעשריי פון דוירעס און פון צײַטן.

איך הער: ס'ברומט אויף דער קייטן-קלאַנג פון דוירעס
קנעכט.
מיט אָרעמען געביין צעשאָטענע אויף לעבנס-מידע וועגן.
ס'זידט אויף דאָס בלוט פון מענטשן מײַנע ברידער,
מיט האַנט צו האַנט און קאָפּ צו קאָפּ געשאָכטענע
אויף שלאַכטפעלדער פון קײַלעכדיקער ערד.

איך ווייס: ס'וועט צאַרטעס מענטשן-לײַב נאָך ציטערן
אין אַ געמיש פון קויט און בלוט,
און ניט קיין יאָמטעוו האָט באַלײַכט
אינמיטן נאַכט די האָריזאָנטן,
נאָר עמעץ וויל דעם פּײַן, און עמעץ וויל דאָס בלוט.

מײַן בליק ווערט קאַלט, ווי גרויער טאָג פון עסקימאָסן
אין שנייִק-ווילדן לאַנד...
מיט ביקס אין האַנט,
מיט וואַרעם בלוט אין האַרצן
פאַרטײַע איך זיך איצט
און לאָקער נאָך דעם סוינע.

קיעוו, 1918

In the bleak land of mortals,
To the one who is already crushed by the torturous yoke,
What could I say?
To the one who cools the pain of his suffering with ash,
What words could I utter?

With but a cloth for my loins,
With a bare head,
With blood seething in my heart,
I will now turn to the wasteland.
The cave will be my shelter for the night.
And the whirlwind and the Desert my companion for the day…

And I will not return to the Land,
Until
I hear the word, the full word, of redemption.

Kiev, 1919

אין טריבן מענטשן-לאנד,
פאר דעם, וואָס פאלט שוין אונטער לאסט פון פּלאָגן,
וואָס קאָן איך זאָגן?
פאר דעם, וואָס קילט מיט אַש דעם וויי פון זיינע ליידן,
וואָס זאָל איך רידן?

מיט איינעם קלייד אף מיינע לענדן,
מיט קאָפּ אנטבלויזט,
מיט בלוט, וואָס אין מיין הארצן ברויזט,
וועל איך צו וויסטעניש זיך ווענדן.
די הייל וועט זיין מיין וווינונג פון באנאכט,
און ווירבל-ווינט און מידבער-זאמד מיין כאווער פון באטאָג...

און כ'וועל אין לאנד צוריק ניט קערן,
ביזוואנען
איך וועל דאָס אויסלייז-וואָרט, דאָס פולע, ניט דערהערן.

קיעוו, 1919